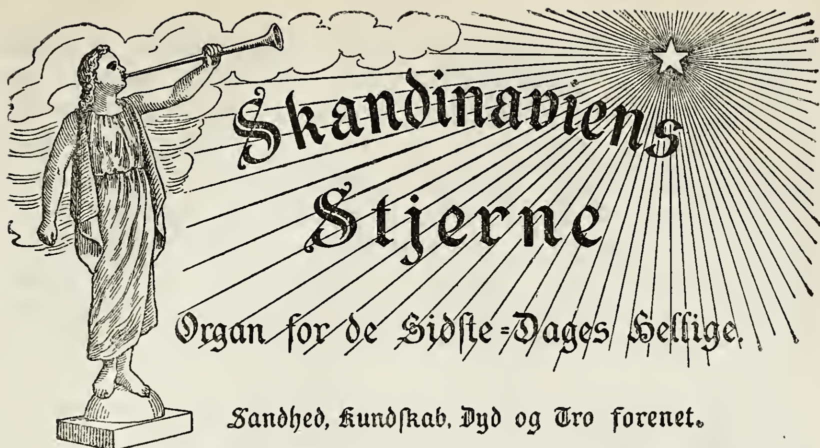

Nummer 21	1. November 1913	62. Aargang

Tempelordinancerne,

hvad de ere og hvorledes de udføres.

Af Apostel James E. Talmage i »The House of the Lord«.

(Fortsat.)

Ægteskabsceremonierne.

De Sidste-Dages Hellige anse kun den Ægteskabsceremoni, der indgaas indenfor Templets Mure, for at være den rette og eneste virkelige Ægteskabspagt. De anerkjende Lovligheden af de moralske Forpligtelser, der ere forbundne med det borgerlige Ægteskab, men alle saadanne Ægteskaber, ja alle, som udføres uden Præstedømmets bindende Magt, betragte de kun som Kontrakter, der ere indgaaede alene for dette Liv og derfor mangle de højere og ædlere Elementer, som gjøre dem til fuldkomne og vedvarende Forbindelser. De tro, at Ægteskabet og Familielivet her paa Jorden kunne gjøres evige og have Gyldighed paa den anden Side Sløret. De sige, at ifølge den fuldkomne Lov, som hersker i de celestiale Verdener, ville de jordiske Slægtskabsforhold mellem Mand og Hustru, Forældre og Børn vedblive i deres Helhed, forudsat at disse Forbindelser ere blevne beseglede paa Jorden ved det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed. Den almindelige Ægteskabsceremoni efter den borgerlige Lov, saaledes som de sekteriske Kirkesamfund udføre den, forener Manden og Kvinden for dette Liv alene; den højere Ægteskabspagt, der er aabenbaret fra Himlen, forener de to for Tid og Evighed.

„Celestialt Ægteskab" er en Benævnelse, som almindelig bruges blandt de Sidste-Dages Hellige, uagtet den ikke forekommer i nogen

Aabenbaring i Kirkens autoriserede Bøger. Kirken antager og lægger Vægt paa forrige Husholdningers Skrifter og deres Udtalelser om Ægteskab. Den lærer, at Ægteskabet er hæderligt (Heb. 13:4) og indstiftet af Gud. (1. Mos. 2:18, 24; 1:27; 5:2; 9:1, 7; 3. Mos. 26:9.) Ifølge Kirkens Lærdomme er Ægteskabet en Pligt, der paahviler Alle, som ikke paa Grund af fysiske eller andre Aarsager ere afskaarne fra at paatage sig den gifte Stands Ansvar og Forpligtelser. De Sidste-Dages Hellige erklære, at enhver Mand, som er værdig dertil, har Ret til at staa som et Hoved og en Fader for en Familie, og enhver værdig Kvindes Ret til at blive en agtet Hustru og Moder er ligesaa stor.

Kirken stempler alle de Lærdomme som falske og fordærvelige, der gaa ud paa, at Forbindelsen mellem Kjønnene kun er et Udslag af Menneskets kjødelige og nedsunkne Natur, og den forkaster enhver Tanke om, at den enlige Stand er bedre og Gud mere velbehagelig. Angaaende saadanne falske Lærdomme har Herren talet i vore Dage:

„Atter siger jeg eder, at hvo, som byder ikke at gifte sig, er ikke beskikket af Gud; thi Ægteskabet er beskikket Menneskene af Gud... for at Jorden skal svare til sit Skabelses Maal, og vorde opfyldt med sit bestemte Antal Mennesker overensstemmende med deres Skabelse, før Verden blev til." (Pagtens Bog 49:15—17.)

De Sidste-Dages Hellige tro, at det fuldkomne Ægteskab forener Sjælene med hinanden for evigt. Hos dette Folk er Ægteskab ikke blot en Kontrakt for et kort Tidsrum, kun gyldig saa længe Parret lever her paa Jorden, men en hellig Pagt, der ogsaa vil gjælde paa den anden Side Graven. I den fuldkomne Vielsesceremoni, saaledes som Kirken har forordnet den, og som den alene udføres i Templets Sale, gjør Manden og Kvinden ikke alene den Pagt med hinanden om gjensidig Troskab, indtil Døden adskiller dem, men for Tid og al Evighed.

En Kontrakt af saa stor Rækkevidde som denne, en Pagt, som erklæres for at være gyldig ikke alene her paa Jorden, men ogsaa i den næste Verden, maa nødvendigvis forrettes som Følge af en Myndighed, der er langt højere end nogen, som Mennesket kan indsætte. Det indrømmes paa Forhaand, at Mennesker have Ret til at stifte Foreninger og Selskaber iblandt sig, til at organisere Sekter, Partier, Samfund, Kirker, Klubber og hvilken som helst anden Slags Forening, de kunne ønske at oprette, forudsat naturligvis at saadanne Foreninger ikke ere i Konflikt med Lov og Orden. Det indrømmes ligeledes, at enhver af Mennesker oprettet Forening kan foreskrive Love og fastsætte Regler for Styrelsen af samme Forening og dens Medlemmer, forudsat at disses personlige Frihed derved ikke tilintetgjøres.

Baade Kirke og Stat kan derfor forordne, foreskrive og beskikke lovmæssige Regler for Ægteskabs- og alle andre Kontrakter, og saadanne

Regler anerkjendes for at have fuld Gyldighed indenfor deres Omraade og Jurisdiktion. Ægteskaber kunne saaledes blive lovligt og retmæssigt udførte af Stater og Kirkesamfund, og Ægteskabskontrakten er bindende, saa længe de Begge leve.

Men kan en af Mennesker dannet Forening skabe eller etablere en Autoritet, der kan gjøre en saadan Kontrakt gyldig efter Døden? Kan nogen jordisk Regjering udstede Love, der gjælde udenfor deres egne Grændser? Kan et Menneske sidde i sit eget Hjem og nedskrive Regler for Familier i Nabohuset? Kan vor Nation give Love, der skulle være bindende for Indvaanerne i et andet Land? Kunne Mennesker foreskrive Love, der ville have Gyldighed i Guds Rige?

Kun naar Gud har kaldet og bemyndiget Mænd til at handle i hans Navn, saaledes at deres Handlinger ere anerkjendte i Himlen, kan en Kontrakt indgaas her paa Jorden, der vil have Gyldighed efter Døden. Retten til at handle i Herrens Navn er et af det hellige Præstedømmes vigtigste Kjendetegn. Herom siger Herren i Aabenbaringen:

„Alle Pagter, Kontrakter, Overenskomster, Forpligtelser, Eder, Løfter, Handlinger, Forbindelser, Foreninger, eller Forhaabninger, der ikke ere stiftede, indgaaede og beseglede ved Forjættelsens Helligaand, baade for Tid og Evighed af ham, som dertil er salvet, og tillige paa det allerhelligste ved Aabenbaring og Befaling formedelst min Salvede, som jeg har beskikket til at holde denne Myndighed paa Jorden . . . have ingen Gyldighed, Magt eller bindende Kraft i og efter de Dødes Opstandelse; thi alle Forbindelser, som ikke ere sluttede i dette Øjemed, komme til Ende, naar Menneskene dø."

Om Maaden, hvorpaa dette Princip gjør sig gjældende i Ægteskabspagten, siger Aabenbaringen videre:

„Om en Mand derfor ægter en Hustru i denne Verden, og han ikke vies til hende af mig eller ved mit Ord, og han gjør Pagt med hende, saalænge han er i Verden, og hun ligeledes med ham, da er deres Ægteskab og Pagt ikke gyldig, naar de ere døde og ude af Verden; de ere derfor ikke bundne ved nogen Lov, naar de ere ude af Verden.

Naar de derfor ere ude af Verden, da hverken gifte de sig eller bortgiftes, men ere som Engle i Himlen, hvilke Engle ere administrerende Tjenere til at betjene dem, som ere værdige en langt større, ja, en overmaade stor og evig Herlighed.

For disse Engle overholdt ikke min Lov, og derfor kunne de ingen Tilvæxt have, men maa forblive adskilte og alene uden Ophøjelse i deres frelste Tilstand gjennem al Evighed, og ere herefter ikke Guder, men for evig Guds Engle." (Pagtens Bog 132 : 15—17.)

Dette hellige Ægteskabssystem, hvis Pagter gjælde baade for Tid og Evighed, er almindelig kjendt under Navnet Celestialt Ægteskab, og det betragtes for at være den Ægteskabsorden, der existerer i de celestiale Verdener. Denne hellige Ordinance bliver kun af Kirken beseglet paa dem, som anses for at være værdige til at indgaa i Herrens Hus; thi denne hellige Ceremoni, tilligemed andre evige Ordinancer,

kunne kun udføres i Templerne, der ere opførte og indviede til disse hellige Handlingers Udførelse. (Pagtens Bog 124:30—34.) Børn, der fødes af Forældre, som ere viede under den celestiale Lov, ere Arvinger til Præstedømmet; „Pagtens Børn“ blive de kaldte; ingen Ordinance, Adoption eller Besegling er nødvendig for at give dem en Plads blandt Forjættelsens Børn.

Kirken tillader og anerkjender dog ogsaa borgerlige Ægteskaber for dette Liv alene og udfører den Slags Vielser i saadanne Tilfælde, hvor der ikke kan tilstedes Parret Adgang til Herrens Hus, eller naar de selv foretrække den mindre og timelige Ægteskabsorden.

Ægteskab for Mennesker, som ere døde, udføres kun i Templerne og ingen andre Steder. Mænd og Hustruer, som have levet sammen her paa Jorden, men nu ere døde, kunne blive beseglede til hinanden for det næste Liv ved Præstedømmets Myndighed, forudsat naturligvis at de forudgaaende Tempelordinancer ere blevne udførte for dem. I Ægteskabsceremonien for de Døde blive disse, ligesom i de andre Ordinancer, repræsenterede af deres levende Slægtninge, der handle som deres Stedfortrædere. En Mand og Kvinde, som have indgaaet celestialt Ægteskab i Herrens Hus under Præstedømmets Autoritet, hvadenten de ere levende eller døde, siges at være beseglede til hinanden, medens de, der ere forenede for dette Liv alene ved borgerlig eller kirkelig Myndighed, kun ere viede.

Mand og Hustru, som saaledes ere blevne viede efter den mindre Lov, kunne senere blive beseglede for Tid og Evighed, forudsat at de blive Medlemmer af Kirken og anses værdige til at indgaa i Templet i denne Hensigt, men ingen saadan Bekræftelse af et allerede indgaaet Ægteskab eller nogen Besegling af gifte Personer kan eller vil blive udført, undtagen de paagjældende kunne fremlægge Beviser for, at de allerede ere ægteviede i Overensstemmelse med Landets Love. Intet Ægteskab eller Besegling af levende Personer udføres i vore Templer, før disse Personer have erhvervet sig den af Loven foreskrevne Ægteskabstilladelse. Beseglingsordinancen indbefatter ogsaa andre Forbindelser end netop Ægteskaber; disse ville vi senere komme tilbage til.

Beseglingsordinancens Nødvendighed med Hensyn til Ægteskab belyses gjennem Frelserens egne Ord. Ved en vis Lejlighed kom nogle Sadducæere til ham, og vi maa huske paa, at disse benægtede Muligheden af, at de Døde kunne opstaa. (Se Matt. 22:23—33.) De søgte at sætte ham i Forlegenhed ved et vanskeligt Spørgsmaal:

„Mester! Moses har sagt: Naar Nogen dør og ikke har Børn, skal hans Broder for Svogerskabets Skyld tage hans Hustru til Ægte og opreise sin Broder Afkom.

Men nu var der hos os syv Brødre; og den første giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin Hustru til sin Broder.

Ligesaa ogsaa den anden og tredie, indtil den syvende; men sidst af alle døde Hustruen.

Hvem af disse syv skal nu have hende til Hustru i Opstandelsen?"

Læg Mærke til Fortsættelsen:

„Men Jesus svarede og sagde til dem: I fare vild, idet I ikke kjende Skrifterne, ej heller Guds Kraft.

Thi i Opstandelsen tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen."

Det er tydeligt, at der ikke i Opstandelsen kunde blive nogen Strid imellem de syv Brødre om, hvem af dem Kvinden tilhørte — thi efter Døden vil der ikke være nogen Tagen-til-Ægte eller Bortgiften. Alle Ægteskabsspørgsmaal ere afgjorte før den Tid. Denne Kvinde vilde og kunde kun tilhøre een af de syv Brødre i det næste Liv, nemlig den, hvortil hun var beseglet for Tid og Evighed ved det hellige Præstedømmes Autoritet, og ingen Kontrakt eller Overenskomst for dette Liv alene vil have Gyldighed i Opstandelsen.

Frelserens Svar synes at have været overbevisende; thi „Skarerne vare slagne med Forundring" og Sadducæerne bragte til Taushed, og nogle af de Skriftkloge sagde: „Mester! du talte vel." (Luk. 20:39.) Et andet Spørgsmaal, som rimeligvis er blevet stillet i Forbindelse med det ovenstaaende, besvarer Jesus med følgende Ord, der indeholde nogle meget vigtige Oplysninger:

„Men hvad de Dødes Opstandelse angaar, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder af Gud, naar han siger:

Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. Han er ikke Dødes, men Levendes Gud."

Andre Beseglingsordinancer.

Børn, der ere fødte udenfor celestialt Ægteskab, men dog fødte af Forældre, som ere lovmæssigt ægteviede, ere de lovmæssige og legitime Arvinger til Alt, hvad deres Forældre besidde af jordisk Gods. De ere udsprungne fra en jordisk Forbindelse, der i alle Maader er lovlig, moralsk og berettiget under menneskelige Love. At disse Børn ville komme til at tilhøre deres Forældre i det næste Liv er ligesaa usikkert, som at Forældrene ville komme til at tilhøre hinanden. Forældrene ere kun viede midlertidigt eller for dette Liv alene, og deres Afkom tilhører dem kun, saa længe deres egen Kontrakt er i Kraft. Selv en Mand og en Hustru, som ere lovligt viede efter den borgerlige Lov, maa besegles til hinanden under det hellige Præstedømmes Autoritet, dersom deres Forening skal have Gyldighed i det næste Liv. Saaledes maa ogsaa Børn, som ere blevne fødte af Forældre, der kun ere viede for Tiden, besegles til deres Forældre, efter at Fader og Moder ere blevne beseglede til hinanden i den celestiale Ægteskabspagt.

Kirken lærer, at alle Slægtskabsforbindelser, der ere indgaaede her paa Jorden under Præstedømmets Segl og Myndighed, ville vedvare i Evigheden, og den erklærer, at alle andre ville ophøre med Døden. Børnene af Forældre, som ikke ere forenede i det celestiale Ægteskab, ere saaledes beseglede til eller adopterede af deres Forældre som Medlemmer af en Familie, der vil vedblive gjennem al Evighed, og saaledes ere Mænd og Kvinder, som ere døde, viede eller beseglede til hinanden ved Hjælp af Stedfortrædere, og deres Børn ere paa samme Maade beseglede til dem.

Det vil heraf ses, at dette store Arbejde, der udføres af de Levende for de Døde, og saaledes som det foregaar nu i vore Dages Templer, indbefatter mere end Daab og Haandspaalæggelse. Arbejdet her paa Jorden for de Døde er først tilendebragt, naar de Personer, der ere deres levende Repræsentanter eller Stedfortrædere, ere blevne døbte, have faaet Haandspaalæggelse, modtaget Begavelserne og ere beseglede til hinanden for dem som Mand og Hustru og som Forældre og Børn, saaledes at Familien ved Præstedømmets løsende og bindende Magt er organiseret i Himlen, ligesom den var her paa Jorden.

(Næste Artikel: Tempeltjenesten og det hellige Præstedømme.)

Daabsmaaden i Norden i gamle Dage.

Af John Thorgeirson i »Liahona«.

Apostel C. W. Penrose besøgte en Gang det kongelige Bibliothek i Kjøbenhavn, hvor der opbevares en Samling gamle, islandske Pergament-Manuskripter. Han omtaler disse gamle, literære Frembringelser paa følgende Maade:

„Der saa' jeg disse ældgamle og uvurderlige Dokumenter, skrevne med Pen og Blæk længe før Bogtrykkerkunsten kom i Brug, men skrevne med smukke Skrifttegn, finere end almindeligt Tryk... Jeg gjennemsaa med Omhu disse kostbare Manuskripter og saa' de originale Underskrifter af mange berømte Personer, der have indtaget fremragende Stillinger i Nordens Oldtidshistorie... De kan henvise til, hvad jeg nu skriver, naarsomhelst De selv synes; thi jeg er fuldtud overtydet om den gamle islandske Literaturs store Værdi og er sikker paa, at en Undersøgelse af den vil blive et lønnende Arbejde baade for amerikanske og europæiske Videnskabsmænd og Arkæologer... Der er talrige Beviser paa, at det gamle Islands Beboere ikke alene stode paa et højt Kulturtrin, men at de ogsaa vare langt fremme paa Literaturens Omraade."

I et af disse Pergament-Manuskripter, der er skrevet ikke senere end den sidste Del af det 13. Aarhundrede og er kjendt under Navnet: Stadarhols Bøger, finde vi følgende Udtalelser i det 4. Kapitel af den Afdeling af de islandske Love, der omtaler Kirkeskikkene (900—1260

e. Kr.), som tydeligt vise, at Neddyppelse var den almindelige Daabsmaade ved Kristendommens Indførelse i Nordeuropa:

„Dersom et Barn er saa sygt, at der er Tvivl om, at det kan leve, indtil en Præst kan hentes, da kan en Lægmand døbe dette Barn. Hvis et saadant Barn er i et Hus, da kommer han Vand i et Kar, men hvis Barnet bliver sygt paa Vejen, skal han tage Barnet til det nærmeste Vand, og dersom Stranden er nærmere end friskt Vand, skal han tage Barnet til Søen.

Naar han kommer til Vandet, skal han sige saaledes: „Jeg indvier dette Vand i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn" og gjøre Korsets Tegn paa Vandet tre Gange. Han skal derefter tage Barnet i sine Arme med Hovedet til højre, og idet han kalder det ved det Navn, som det skal bære, skal han sige: „Jeg døber dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn" og hver Gang nedsænke Barnet fuldstændig i Vandet, saaledes at det bliver vaad over det hele. I Tilfælde af, at der ikke er tilstrækkeligt Vand ved Haanden, og dette ikke kan skaffes, kan Barnet nøjes med at blive nedsænket een Gang, eller Vandet kan hældes over det."

Gudbrand Vigfusson, A. M., Oxford, England, siger i Cleasbys „Islandsk-engelsk Ordbog", at det første Ord for Daab i det gammelnorske eller islandske Sprog var „deypan" og i det gothiske Sprog „daupian", der betyder Neddyppelse og svarer til det engelske „to dip" (at dyppe). Fra disse to Ord stammer det tyske „Taecfen" og det danske „Daab". Dr. Vigfusson forklarer endvidere, at „skirn" — det Ord, der nu bruges paa Island for at betegne Daabshandlingen — har samme Oprindelse eller Rod som „Ulfilas" og „skeirjan", og at begge disse Ord betyde Renselse. Alt dette beviser, at Bestænkelse ikke var den oprindelige Daabsmaade i gamle Norden.

Professor Bjørn M. Olsen siger i „Kristnitakan a Islandi" (Kristendommens Indførelse paa Island) Side 88: „Alle Hedningerne, der vare tilstede ved Nationalforsamlingens Møde (hvor Kristendommen blev antaget som Landets Religion), mødtoge da, hvad der kaldtes „Prima Signatia". Mange bleve døbte med det samme, men ikke alle, fordi de, hvis Hjem vare i de nordlige og østlige Dele af Øen, ikke vilde gaa ud i det kolde Vand for at blive døbte, men fik Tilladelse til at blive døbte i nogle varme Kilder, der fandtes i visse Dele af Landet, som de skulde igjennem for at naa deres Hjem." Disse bleve alle paa Vejen hjem døbte i nogle varme Kilder i en Dal, der siden kaldtes „Lanpardalur" eller Badedalen, hvilket altsammen viser, at saa sent som i Begyndelsen af det 11. Aarhundrede var Bestænkelsen ikke den reglementerede eller orthodoxe Daabsmaade i Nordeuropa og følgelig heller ikke andre Steder i Verden, hvor Kristendommen forkyndtes.

For nogen Tid siden hørte jeg en Præst forsvare Bestænkelsen som

den rigtige Maade at døbe paa, og i sin Iver for at bevise Rigtigheden af sin Theori sagde han, at det græske Udsagnsord „baptizo“ ofte havde en anden Mening end „at dyppe“. Han henviste som Bevis herpaa til Fablen om Krigen mellem Frøerne og Musene, i hvilken det siges, at Blodbadet var saa stort, at Floden blev „baptized“ i Blod, og han spurgte nu, hvorledes det var muligt, at Floden kunde blive „dyppet“ i Blod. Ved at høre dette kom jeg til at huske paa, at jeg for flere Aar siden havde hørt en Professor i orientalske Sprog holde et Foredrag, hvori han omtalte den selv samme Fabel og tilføjede, at dette Blodbad havde været saa stort, at Floden var bleven „dækket“ med Blod. Det vil saaledes ses, at selv om det græske Ord „baptizo“ ikke altid betyder „at dyppe“, saa staa dets forskjellige Betydninger som Regel i bestemt Modstrid med Bestænkelsestheorien. Professor Poulsens Forklaring, at det ogsaa betyder „at dække“ eller „at holde i Forvaring“, giver os en god Forstaaelse af, hvorledes Israeliterne bleve „døbte til Moses i Skyen og i Havet“. (1. Kor. 10:1.)

Imperial Encyclopeadia and Dictionary siger i en Artikel om dette Emne bl. a. følgende: „Hvorledes Betydningen af det græske Ord „baptizo“ end er, og hvor bindende de oprindelige Kristnes Maade at udføre denne Ordinance paa i Østerlandene end er for Kirken i alle Lande og Tidsaldre, saa er det en uomstødelig Kjendsgjerning, at den oprindelige Daabsmaade i den første kristne Kirke var Neddyppelse.“

Fristelser. Ingen veed, hvorledes man vil være i Stand til at bære Modgang og Fristelser, før saadanne indtræffe; men vi kunne være aldeles sikre paa, at hvis vi stadig øve os i det Godes Tjeneste, ville Fristelserne have meget lidt Magt over os.

Den bedste Maade at undgaa Fristelser paa er: ikke at søge dem.

Vi kjende alle bedre vor Styrke end vore Svagheder. Fristelsen gaar altid lige til de svage Steder i vor Karakter. Det er et Tegn paa Svaghed at løbe bort fra Fristelsen, hvis vi komme ind paa dens Enemærker, eller hvis den uforvarende og uanmeldt møder os paa vor Vej. Mød den i saadanne Tilfælde uden Frygt og gjør en Ende paa den. Nægt at have noget med den at gjøre. Fristelsen er nemlig ligesom snakkesyge Mennesker — den bliver træt af dig og forlader dig, hvis du nægter at ofre din Tid paa at underholde den.

Nogle Mennesker komme aldrig over deres „svære Fristelser“. I Virkeligheden er Sagen den, at de fastholde Billedet af deres Erfaringer i Erindringen, saaledes at Fristelsens Eftervirkninger næsten blive ligesaa skadelige, som om de fra først af havde givet efter for Fristelsen. Husk paa dette: Hver Gang du overvinder en Fristelse, samler du Styrke, og naar denne nyerhvervede Kraft lægges til den, du allerede besidder, gjør den dig stærkere.

Ja, mød Fristelsen med Frimodighed; spark den ud til Siden, hvis den staar dig i Vejen, og fortsæt din Vandring lykkelig og tilfreds.

G. M. Adams.

Lørdag den 1. November 1913.

Helbredelse ved Tro.

„Er nogen iblandt eder syg, han kalde Menighedens Ældste til sig, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn, og Troens Bøn skal frelse den Syge.“ (Jakob 5:14, 15.)

Den Gang, da Jesus sendte sine Apostle ud for at forkynde Evangeliet for al Skabningen, nævnede han visse Gaver og Velsignelser, der skulde følge dem, som tro, og blandt disse var Helbredelsesgaven: „Paa Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ Det er een af Troens Frugter, og hele det nye Testamente bærer Vidnesbyrd om Tilstedeværelsen af denne tilligemed de øvrige Gaver og Kræfter, som Frelseren sagde skulde følge med den sande og levende Tro.

Gud er alle gode Gavers Giver. „Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse.“ (Jakob 1:17.) Alle Gaver og Velsignelser skjænkes os af Herren, men kunne dog kun opnaas ved at adlyde de Love og opfylde de Betingelser, af hvilke Forjættelserne ere afhængige. Dette er i Overensstemmelse med Herrens Ord gjennem Profeten i 1843: „Der blev en Lov uigjenkaldelig fastsat i Himlen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser ere forjættede; og naar vi erholde nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til den Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet.“ (Pagtens Bog 130:20, 21.)

Vi finde, at Helbredelsesgaven ogsaa kun kan opnaas paa een Betingelse, og denne Betingelse er Tro — Tro paa, at Gud kan høre vore Bønner, at han har Magt til at helbrede, og at Herrens Tjenere, som udføre Salvelsen og Haandspaalæggelsen, have Fuldmagt til at handle i Jesu Navn og ere iklædte med Kraft fra det Høje. Dersom denne Tro ikke er tilstede paa en saadan Maade, at den fylder hele den Syges Sjæl og Sind og enhver Tvivl udelukkes, da er Betingelsen for denne Velsignelse, Helbredelsens Modtagelse, ikke tilstede. „Og atter skal det ske, at den, der har Tro paa mig til at vorde helbredet og ikke er bestemt til at dø, skal vorde helbredet. Den, der har Tro til at se, skal se; den, der har Tro til at høre, skal høre; den Lamme, der har Tro til at springe, skal springe.“ (Pagtens Bog 42:48—50.)

For at opnaa denne Gave maa den Syge have „Tro til at vorde helbredet“. Dette er Betingelsen, Loven, uden hvilken Salvelsen og

Haandspaalæggelsen ere uden Nytte; thi det er Troen, der foraarsager Helbredelse, og ikke de ydre Ordinancer. Udenfor Jeriko mødte Jesus og den store Skare, der fulgte ham, en blind Tigger ved Vejen. Da denne hørte, at Jesus nærmede sig, raabte han: „Du Davids Søn, Jesus, forbarm dig over mig!“ Han vedblev at raabe, indtil Jesus kaldte ham til sig og sagde til ham: „Hvad vil du, at jeg skal gjøre for dig?“ Men den Blinde sagde til ham: „Mester, at jeg kan blive seende!“ Og Jesus sagde til ham: „Gaa bort, din Tro har frelst dig.“ Og strax blev han seende.“ (Mark. 10:46—52.)

Vi have alle læst om, hvorledes Kvinden, der havde haft Blodflod i 12 Aar, nærmede sig Frelseren i Trængslen bagfra i den Tro, at hun vilde blive helbredet, hvis hun blot kunde komme til at røre ved ham. Hun rørte ved Fligen af hans Klædebon, og strax blev hun helbredet, og Jesus sagde til hende: „Datter! din Tro har frelst dig.“ (Luk. 8:43—48.) Et andet ypperligt Exempel er Synagogeforstanderen Jairus Datter, som døde, medens hendes Fader gik for at hente Jesus. Da Dødsbudskabet kom, sagde Jesus: „Frygt ikke, tro blot!“ Da han kom til Huset, sagde han til den grædende og sørgende Mængde: „Hvorfor larme og græde I? Barnet er ikke død, men det sover.“ Og de lo ad ham; men han drev dem alle ud, hvorefter han oprejste Barnet. (Mark. 5:35—43.) Han drev ikke Barnets Paarørende ud af Huset, men kun den larmende Hob, og dette gjorde han, fordi den tvivlede. De, som kunde tro paa Ordene: „Hun sover blot“, stode ved Lejet, og til dem siger han, at de skulle ikke tale om Begivenheden, men give Pigen noget at spise. Mange lignende Exempler kunne hentes fra det nye Testamente, og alle vise de, at det er Troen, der spiller den vigtigste Rolle — Troen er Betingelsen.

Nu kunne vi spørge: Hvorledes kan Troen foraarsage Helbredelse? Er det et Mirakel eller noget overnaturligt og mystisk, eller kan det forklares paa en naturlig Maade? Enhver Handling eller Begivenhed af en saadan Natur, at vi ikke paa vort nuværende Udviklingstrin kunne forstaa den, er jo et Mirakel for os, men deraf følger ikke, at den i sig selv er i Strid med Naturens Love. Det er overnaturligt for os, fordi vi ikke kjende Lovene, hvorefter det udføres. Alt, hvad der foregaar, er paa en Maade Mirakler for dem, der ikke forstaa det; men hvad der er et Mirakel for En, behøver ikke at være det for en anden, og hvad der var Mirakler for 100 Aar siden, er det ikke mere nu. Den traadløse Telegraf, Telefonen, Fonografen, Røntgenstraalerne osv. ere alle Mirakler og for den Uindviede lige saa uforstaaelige og mystiske som nogen af de Mirakler, der omtales i Bibelen.

Helbredelse ved Tro vilde være et ligesaa forstaaeligt og forklarligt Princip som f. Ex. Telefonering uden Traad, hvis vi blot kjendte de Love og Kræfter, der her gjøre sig gjældende, men de fleste af os staa

endnu som Børn overfor dette store Under ligesom overfor saa mange andre, der høre Guds Rige til. Alt, hvad Herren har sagt, er, at „din Tro har frelst dig", og at „Troens Bøn skal frelse den Syge", og vi vide og have erfaret, at Troen kan frelse, og at vi derigjennem kunne opnaa Helbredelse for vore Sygdomme; derimod vide vi ikke, hvorledes det gaar til, at Troen virker Helbredelse; men derfor behøver det ikke at være overnaturligt eller mystisk.

Vi staa som sagt overfor dette Under ligesom Børn overfor en Elektricermaskine. Sig til Barnet, at det kan frembringe Elektricitet ved blot at dreje paa Haandtaget, saaledes at Glaspladen gnides mod Puderne. Hvorledes dette foregaar, hvorfor det sker, og hvad Elektricitet er, veed Barnet ikke og behøver heller ikke at vide det; thi det er jo i Stand til at frembringe det ved at opfylde Betingelsen, der i dette Tilfælde bestaar i en Gnidning af Glaspladen.

Saaledes ogsaa med Helbredelse ved Tro. Vi vide ikke, paa hvad Maade disse vidunderlige Resultater opnaas, og kjende ikke den Naturkraft, der gjør sig gjældende, ligesaa lidt som vi vide, hvad Elektricitet i Virkeligheden er; men vi have faaet at vide, at Tro er Betingelsen, og dermed maa vi lade os nøje, indtil det, som er i stykkevis, skal afskaffes, og det fuldkomne træde istedet — ogsaa fuldkommen Kundskab om de Ting i Naturen og det aandelige Liv, som vi nu staa uforstaaende overfor.

Man har for Aar tilbage forsøgt theoretisk at forklare Elektricitetens Væsen ved at opstille den Hypothese, at de to Slags Elektricitet, positiv og negativ, vare tilstede og ligeligt fordelte paa Overfladen af alle Legemer, og at de ved Gnidning eller kemiske Forbindelser bleve adskilte, hvorved de elektriske Fænomener opstod. Denne Hypothese har maaske Intet med Virkeligheden at gjøre, men hvad Gnidningselektricitet angaar, da optræder og virker den, som om dette var Tilfældet.

Saaledes kunne vi ogsaa sige, at der er en helbredende Kraft i Universet, som udstrømmer fra Guddommen, og som vi kunne drage til os og gjøre Brug af ene og alene ved Hjælp af Tro. At der er Forskjel paa den helbredende Tro og Troen paa Evangeliet eller paa Jesus som Verdens Forløser fremgaar af følgende Ord: „Og de, som ikke have Tro til at gjøre disse Ting (blive helbredte fra Sygdomme ved Tro), men dog tro paa mig, have Magt til at vorde mine Sønner." (Pagtens Bog 42:52.) I de fleste af de Tilfælde, der omtales i det nye Testamente, vare de Mennesker, som bleve helbredte ved Tro, endnu ikke Medlemmer af Kristi Menighed. At Helbredelse opnaas paa en ganske naturlig Maade ved Hjælp af en saadan aandelig Kraft i Naturen synes at fremgaa af Jesu Ord, da Kvinden rørte ved ham: „Der rørte Nogen ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en Kraft fra mig." Skarerne trykkede og puffede fra alle Sider, men dog mærkede han, at

denne Kvinde rørte ved hans Tøj, fordi hendes Tro var saa stærk, at den drog Helbredelsens Kraft fra ham, saaledes at hun heldbredtes i samme Øjeblik, som hun rørte ved ham, og ikke efter at han havde set og talt med hende og sagt: „Din Tro har frelst dig."

Elektriciteten, denne ukjendte Naturkraft, som vi dog have forstaaet at udnytte paa saa mange Maader i det daglige Liv, kan indesluttes i Ledninger og føres fra Sted til Sted; men Ledningen maa være isoleret, saaledes at Kraften ikke tabes paa Vejen. Da Jesus opvejste Jairus' Datter, jog han alle dem, der tvivlede, ud af Huset — det var nødvendigt, at Ledningen, Troen, var isoleret, saa at Intet gik tilspilde, og det var de Tilstedeværendes forenede Tro, der opvejste Barnet. Denne Tro var Betingelsen; en eneste tvivlende Tanke om, at det vist var umuligt, vilde have forhindret dette „Mirakel". En saadan Tanke havde foraarsaget Brud paa Ledningen, og Helbredelsens Kraft vilde ikke have gjort sig gjældende.

Det er vigtigt for os at lægge Mærke til disse Enkeltheder; thi de ville hjælpe os til bedre at forstaa dette Princip og gjøre mere Brug af det, end Tilfældet er. Vi kunne ikke forklare, hvorledes det gaar til, men vi vide, at det er ligesaa naturligt og i ligesaa god Overensstemmelse med Universets Love som alle andre Naturfænomener. Vi befinde os her paa denne Jord i en Prøvestand, omgivne af Sygdom, Synd og alt Ondt. De Gode maa lide med de Onde; ingen kan være sikker imod Sygdom, Lidelser og Ulykker, men naar de komme, da er det en Trøst, at Herren har givet os et Middel, hvormed vi kunne lindre vor Smerte og frigjøre os for Sygdommens Kvaler, og at Betingelsen for at kunne opnaa denne Velsignelse er Tro.

Lad os da øve os i Tro, den samme Tro, som den blodsottige Kvinde og Jairus udviste, og hvis vi have den Tro, vil Helbredelse komme til os ligesom til dem. Husk altid paa, at det er Troen, der leder Helbredelsens Kraft til os. Hvis vi ere syge og kalde Ældsterne til os, for at de kunne salve os med Olie og lægge Hænderne paa os, maa vi sørge for, at vi selv og alle Tilstedeværende ere besjælede af den samme, faste Tro, og ikke tillade en eneste tvivlende Tanke at faa Indpas; thi i saa Fald overtræde vi Loven eller Betingelsen, paa hvilken denne Velsignelse er forjættet. J. S. H.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Hyrum D. Jensen, som det meste af sin Missionstid har præsideret over Bergen Konference, er løst med Tilladelse til at rejse hjem. Ældste Aug. H. Knebelau, der har arbejdet 2 Aar i Kjøben-

havns Konference, er løst fra sin Missionsvirksomhed og forlod Liverpool den 29. Oktober med Dampskibet „Tunisian".

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Ole Andersen er løst fra at virke i Aarhus Konference og forflyttet til Bergen Konference, over hvilken han er kaldet til at præsidere.

Ældste Alfred E. Pedersen er løst fra at virke i Kjøbenhavns Konference og beskikket til at virke i Aalborg Konference.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Efteraarskonferencen i Aarhus begyndte med den kvindelige Hjælpeforenings Møde Fredag Aften den 26. September. Mødet aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde". Bøn af Ældste Carl L. Albrechtsen og Salmen: „Foraaret atter med duftende Vinde".

Konferencepræsident P. H. Sørensen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter følgende Rapporter aflagdes: Aarhus: Søster Margrethe Jensen, denne Forening har 38 Medlemmer og 12 Lærerinder; Esbjerg: Søster Jensen; Odense: Ældste C. L. Albrechtsen; Randers: Ældste M. A. Mikkelsen; Svendborg: Hans H. Madsen; Silkeborg: Alma M. Sørensen. Et godt Program blev derpaa udført, hvorefter Ældste John S. Hansen og Missionspræsident Martin Christophersen talte til Forsamlingen og opmuntrede Søstrene til at fortsætte det store Arbejde.

Mødet sluttede med Salmen: „Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa". Taksigelse af Ældste Knud Therkelsen, hvorefter Koret sang: „Skal vi mødes hist ved Floden".

Lørdag Aften den 27. September Kl. 8. Mødet aabnedes med Salmen: „Opregn dine Gaver". Bøn af Broder Hans Hansen og Salmen: „Kom dog alle Store, Smaa". Præs. P. H. Sørensen bød Ældsterne og de Forsamlede Velkommen, hvorefter følgende Rapporter aflagdes:

Odense: Carl L. Albrechtsen; Svendborg: Hans Harry Madsen; Randers: M. A. Mikkelsen; Esbjerg: Knud Therkelsen; Silkeborg: Christian O. Jensen og Aarhus: Præs. P. H. Sørensen. Koret sang til Afvexling: „O, min Fader".

Følgende Ældster udtalte dernæst deres Glæde over at være Evangeliets Budbærere og bar deres Vidnesbyrd: A. Hintze Hansen, Thorval Hemmert og Heber Johnson fra Odense Gren; Ole Andersen fra Svendborg; Anthon M. Jensen fra Randers; Joseph S. Pehrson fra Esbjerg; Jens P. Egelund og Alma M. Sørensen fra Silkeborg; Stanley A. Rasmussen, Alvin R. Christophersen og C. P. Christensen fra Aarhus.

Præsident M. Christophersen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter og det gode Arbejde, som var udført siden sidste Konference,

og omtalte det Ansvar, der hviler paa en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium.

Mødet sluttede med Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger". Taksigelse af Broder Ejner Nielsen, hvorefter Koret sang: „Jorden med sit Blomsterflor".

Søndag den 28. September Kl. 10 Søndagsskolekonference, der aabnedes med Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen". Bøn af Broder P. L. Olsen. Sangen: „Kjærligt Hjem". Rapporter fra Konferencens Søndagsskoler aflagdes derefter som følger: Esbjerg: Knud Therkelsen, Medlemsantal 40; Silkeborg: Jens P. Egelund, Medlemsantal 19; Odense: C. L. Albrechtsen, Medlemsantal 48, delt i 4 Klasser; Svendborg: H. Harry Madsen; Randers: Broder Christensen, Medlemsantal 32; Aarhus: Broder Peder Jensen, Medlemsantal 126, delt i 4 Klasser med 3 Afdelinger i hver.

Aarhus Grens Børnekor sang: „Hør i din Enbaarnes Navn", hvorefter Randers og Aarhus' Søndagsskoler udførte et smukt og interessant Program, bestaaende af Klasselektier, der omhandlede Evangeliets første Principper.

Ældste John S. Hansen udtalte sin Glæde over at være tilstede ved denne Konference og lytte til det gode Program. Han omtalte Søndagskolearbejdets store Betydning og opmuntrede Børnene til at vise Lydighed mod Forældre og Lærere og til at gjøre Godt mod Alle.

Præsident M. Christophersen var tilfreds med de aflagte Rapporter og glædede sig over det smukt udførte Program. Han roste Lærere og Børn for deres udviste Flid og omtalte det store Arbejde, som denne Kirke udfører for at lære de Smaa Jesu Kristi Evangelium, medens de endnu ere unge.

Præsident P. H. Sørensen udtalte ligeledes sin Tilfredshed med det udførte Program og takkede Lærere og Lærerinder for deres trofaste og samvittighedsfulde Arbejde. Skolen sluttede med Sangen: „O, Brødre, Søstre I, som frem", Taksigelse af Broder Aage Boeslund.

Søndag Eftermiddag Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „O, min Fader, du, som kjender". Bøn af Ældste Alma M. Sørensen og Salmen: „Stor Herren er". Efter at Præs. P. H. Sørensen havde budt Forsamlingen Velkommen, aflagde Broder Hans Hansen Rapport over Svendborg Skrifteforening. Den blev organiseret i Juni Maaned og har siden den Tid uddelt 905 Skrifter, besøgt 287 Hjem i 6 Byer og haft 14 Samtaler. Broder Carl Petersen rapporterede Aarhus Grens Skrifteforening. 3944 Skrifter og 128 Bøger vare uddelte i 40 Byer, og Brødrene havde haft 190 evangeliske Samtaler.

Konferencepræsident P. H. Sørensen aflagde derefter Rapport over Arbejdet i Aarhus Konference. Den har 6 Grene med ialt 17 Missionærer, som siden sidste Konference have uddelt 55,526 Skrifter, omsat 965 Bøger, haft 2422 evangeliske Samtaler, besøgt 27,041 Fremmedes Huse, døbt 35 og velsignet 21 Børn.

Missionspræsident Martin Christophersen foreslog dernæst Kirkens General-Autoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved

den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, Utah, samt Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: E. Taft Benson som midlertidig Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Jesse H. Nielsen som Missionssekretær. P. H. Sørensen som Præsident over Aarhus Konference og Stanley A. Rasmussen som Konferencens Sekretær.

Præs. P. H. Sørensen oplæste derefter Ældsternes Beskikkelser til deres respektive Arbejdsmarker. Ældsterne A. Hintze Hansen, Carl L. Albrechtsen og Mikkel A. Mikkelsen bleve afløste med Tilladelse til at rejse hjem, og Ældste Ole Andersen løstes fra sit Arbejde i Aarhus Konference.

Aarhus Gren: P. H. Sørensen, Forstander, med Stanley A. Rasmussen, Alvin R. Christophersen og Hans Harry Madsen som Medarbejdere. Stanley A. Rasmussen som Sangleder og Ella M. Samuelsen som Organist.

Odense Gren: Carl L. Albrechtsen, Forstander (til hans Hjemrejse), med Heber Johnson som Medarbejder og Dagny Hansen som Organist.

Svendborg Gren: C. P. Christensen, Forstander, med Thorval Hemmert som Medarbejder.

Randers Gren: Mikkel A. Mikkelsen, Forstander (til hans Hjemrejse), med Anthon M. Jensen som Medarbejder og Elisabeth Albech som Organist.

Esbjerg Gren: Knud Therkelsen, Forstander, med Joseph S. Pehrson som Medarbejder.

Silkeborg Gren: Christian O. Jensen, Forstander, med F. P. Egelund og Alma M. Sørensen som Medarbejdere.

Koret sang til Afvexling: „Jeg trænger dig hver Stund".

Præs. Martin Christophersen talte derefter til Forsamlingen. Han omtalte det store Arbejde, som vore Missionærer udføre, og Betydningen af det Budskab, de ere ude i Verden for at forkynde, samt opmuntrede Ældsterne til Nidkjærhed og Flid og Søskende til at være tro imod Gud og holde de Pagter i Ære, som de have sluttet med ham.

Ældste John S. Hansen talte om Kirkens stærke og hensigtsmæssige Organisation, der er et Vidnesbyrd om dens Guddommelighed.

Koret sang til Slut: „Hvad var sket". Taksigelse af Ældste M. A. Mikkelsen, hvorefter Koret sang: „Velkommen hjem".

Søndag Aften Kl. 7. Mødet aabnedes med Salmen: „O, Brødre, Søstre, lad os saa". Bøn af Ældste Ole Andersen; dernæst Salmen: „I himmelsk Fryd". Præs. Sørensen bød Forsamlingen velkommen.

Ældste John S. Hansen omtalte de Beskyldninger og Misforstaaelser, som de Sidste-Dages Hellige ere Gjenstand for; han nævnede Evangeliets første Principper og forklarede deres Betydning og Nødvendighed og udviklede de Sidste-Dages Helliges Lære om Frelse for de Døde samt bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og om, at Joseph Smith var en sand Profet.

Koret sang til Afvexling: „Du, som dadler og fordømmer".

Præs. M. Christophersen talte dernæst til Forsamlingen og omtalte Guddommen, Kirkens Organisation og den Forfølgelse, som de Sidste-Dages Hellige ere udsatte for. Han forklarede Daabens Nødvendighed og Maaden, hvorpaa den udføres, samt talte om Kristi Død og Opstandelse og om de Gaver og Kræfter, der skulle følge dem, som tro. Han bar Vidnesbyrd om Mormonismens Guddommelighed og opfordrede de Fremmede til grundigt at undersøge vor Lære. Koret sang til Slut: „O Hellige se". Taksigelse af Carl L. Albrechtsen, hvorefter Salmen: „Guds Herlighed" blev afsungen.

Mandag Form. Kl. 10 og Efterm. Kl. 3 afholdtes Præstedømsmøder for Konferencens Ældster, hvor Rapporter aflagdes og gode Raad og Formaninger bleve givne.

Mandag Aften Kl. 8. Mødet aabnedes med Salmen: „Vor Gud, vi til dig raabe". Bøn af Ældste Thorval Hemmert og Salmen: „Salems Konges Præstedømme".

Gamle Broder Johnson fra Randers Gren takkede Søskende for deres Venlighed og Gjæstfrihed imod ham under Konferencen og bar sit Vidnesbyrd.

Ældsterne A. Hintze Hansen, Mikkel A. Mikkelsen og Carl L. Albrechtsen udtalte deres Taknemlighed mod Søskende saavel som mod Fremmede for den Gjæstfrihed, der var vist dem i de forløbne to Aar. De havde glædet sig over at være Sandhedens Budbærere, og den Tid, de havde tilbragt i Missionsmarken, var den bedste i deres Liv; de bar deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og opmuntrede Søskende til Trofasthed.

Ældste Ole Andersen bar ligeledes sit Vidnesbyrd og omtalte Evangeliets Principper.

Mødet sluttede med Salmen: „Kjærlighed er Lysets Kilde". Taksigelse af Ældste Heber Johnson, hvorefter Koret sang „Fra Himlens høje Hvælv".

Tirsdag Aften den 30. September Kl. 8 gav Sangkoret en Koncert og Aftenunderholdning under Ledelse af Ældste Stanley A. Rasmussen. Et afvexlende og godt udført Program blev modtaget med stor Paaskjønnelse af den store Forsamling, der fyldte Salen til sidste Plads.

Onsdag Formiddag var der endnu et Præstedømsmøde, og om Aftenen afholdtes den kvindelige Hjælpeforenings Bazar, der var særdeles vellykket og gav et godt Udbytte. Et improviseret Program udførtes, og Alle tilbragte en fornøjelig Tid sammen. Stanley A. Rasmussen,

Sekretær.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)